

РЕШЕНИЕ

№ 308

гр. София, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка Маринкова

Членове: Даниела Талева
Петър Н. Славчев

при участието на секретаря Анна Щ. Тодорова
като разгледа докладваното от Даниела Талева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20211100604833 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда от 09.02.2021г., постановена по НЧХД №2643/2020г., СРС, НО, 131-ви състав, е признан подсъдимия Т. ИВ. Ц. за НЕВИНОВЕН в това, че на 21.08.2019г. в град София, във „входа“ на етажна собственост, находяща се адрес ул. „*****“, публично, чрез залепване на съобщение, със заглавие „Накратко за проблеми, които създава не от вчера за живущи във входа“ да е разгласил неверни обстоятелства позорящи личността на Д.А. и □ приписал извършване на престъпление, със следните твърдения:

1. „Преди три години заплаши мен и майка ми, че сме щели да „имаме проблем“, ако не □ разрешим да надстрои блока.. ..Веднага след това колата ми беше залята с киселина, което според мен, е изпълнение на заплахата.

2. „Впоследствие се наложи да се намеси и прокуратурата, тъй като бяха отправени заплахи за убийство. Същата вечер, след заплахите, входната врата на ап.9 беше залята с червена боя, наподобяваща кръв.“

3. „Разговарял съм с А., живущ заедно е Д., който ми е споделял, че тя е на психотропни лекарства, заради което не трябва да употребява алкохол, но

въпреки това го прави“ - престъпление по чл.148, ал.2, вр. ал.1, т.1 вр. 147, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл.304 от НПК го е ОПРАВДАЛ по това обвинение.

Срещу така постановената присъда е депозирана жалба от адв. А.Т. - повереник на ЧТ Д. И.А., с която се иска отмяна на атакуваната присъда като неправилна и незаконосъобразна и постановяването на друга, с която подсъдимият да бъде признат за виновен по повдигнатото с тѣжбата обвинение. Постѣпило е по делото и допълнение към жалбата, в което се прави подробен анализ на доказателствата, въз основа на който, повереникѣт достига до извод, че авторството на деянието е доказано, поради което се иска отмяна на атакуваната присъда и постановяването на нова, осѣдително такава. С допълнението се правят и доказателствени искания - да се допусне до повторен разпит свидетелят А.Н., за установяване на обстоятелства, свързани с това, кой е извършвал ремонтни дейности в кооперацията. Искане се да бъде допуснат още един свидетел при режим на довеждане за установяване на обстоятелството, кой е бил домоуправител на етажната собственост от момента, в който тѣжителката и живущият с нея на семейни начала А.Н. са закупили самостоятелен обект в сградата до инкриминираната дата, както и дали през този период подсъдимият е бил лицето, което се е занимавало с ремонтните дейности.

В разпоредително заседание на 16.12.2021г. въззивният съд по реда на чл. 327 и следващите от НПК е преценил, че присъдата е атакувана в срок и е от категорията актове, подлежащи на контрол пред въззивния съд по съответния ред, поради което подлежи на контрол в открито съдебно заседание. Приел е, че за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване по делото, не се налага разпит на подсъдимия, но допуска допълнителен разпит на св. А.Н. и още един свидетел, и двамата при режим на довеждане.

В открито съдебно заседание, повереника на ЧТ Д.А. – адв.Т., поддържа жалбата и допълнението по изложените в нея съображения. Посочва, че доводѣт на районния съд, че не е изяснено кой е авторѣт на престѣплението не е верен, като в подкрепа на тези твърдения се аргументира с повторния разпит пред въззивната инстанция на св. Н., както и документа, представен от тях. Прави искане от съда да се отмени първоинстанционната

присъда, както и да постанови нова, с която да признае подсъдимия за виновен.

Другият повереник на ЧТ Д.А. – адв.С., излага че от доказателствата по делото се установява по категоричен и неоспорим начин авторството на деянието, извършено от подс. Ц.. Моли съда да отмени първоинстанционната присъда, както и да постанови нова, с която да признае подсъдимия за виновен.

Подсъдимият Т.Ц., редовно уведомен, се явява пред въззивната инстанция и в даденото му право на последна дума от съда, моли да се потвърди първоинстанционната присъда.

Софийски градски съд, като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, и след като в съответствие с чл.314 от НПК служебно провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че не са налице основания за нейната отмяна, като съображенията за това са следните:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваната присъда, първоинстанционният съд е събрал всички достъпни и относими доказателства и доказателствени средства: обясненията на подсъдимия, дадени пред първия и въззивния съд, показанията на разпитаните свидетели: А.Н. и И.Л., събраните по делото писмени доказателства- нотариален акт, писмо с титул "София, 20 август 2019г.", Заявление от 28.07.2019г. до началника на 04 РУ-СДВР и сведение от подсъдимия Ц., протокол за полицейско предупреждение от 26.07.2019г., постановление за отказ да се образува досъдебно производство по пр.пр. № 7865/2019г. по описа на СРП, преписки с вх.№ 228000-9528/18 и № 228000-9527/2018г. по опис на 04 РУ-СДВР, справка от 04 РУ-СДВР, фотоснимки на бележка с ръкописен текст, фотоснимки на печатен текст със заглавие "Опровержение на разпространеното писмо от Д. и А. от ап*****", фотоснимки на входна врата и домофонна уредба.

Пред настоящата съдебна инстанция бе проведено съдебно следствие, в което бе проведен допълнителен разпит на св. А.Н. и бяха представени и

събрани нови доказателства и доказателствени средства. Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, както и тези събрани пред настоящата, които намери за достатъчни по своя обем и категоричност, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите.

Въз основа на горните доказателства, които са били предмет на обследване и от районната инстанция, въззивният съд прие фактическа обстановка, която е идентична с приетата от контролирания съд, и която е следната:

Подсъдимият Т. ИВ. Ц. е роден на ***** гр. София, българин е, български гражданин, със средно образование, не работи, неженен, неосъждан, с постоянен адрес гр. София, ул. "*****", с ЕГН *****.

Частният тъжител Д.А. и подсъдимият Т.Ц. обитавали жилища в една и съща сграда, находяща се на адрес: гр.София, ул.,***** Частният тъжител, заедно със свидетеля А.Н., живеели в апартамент № 16, разположен на последния етаж, а подсъдимият Ц., в апартамент №1 на първия етаж, като същият изпълнявал и функциите на домоуправител във входа.

Отношенията между двамата били силно влошени в резултат на различни спорове във връзка с управлението на етажната собственост и разходите в същата. На 20.08.2019г. във входа на сградата, от вътрешната страна, било поставено ръкописно съобщение, с твърдение, че поради незаплащане на такси и разходи за поддръжка на входа от страна на частния тъжител А. и свидетеля Н., предстои спиране на асансьора, като текстът, носел означение „домоуправител“ и подпис на подсъдимия. Бележката била възприета от свидетеля Н. и частната тъжителка още същия ден, и вечерта те, на свой ред, поставили от вътрешната страна на входа отговор на съобщението, като изготвили напечатан текст формат А4, съдържащ опровержение, подписано "А. и Д.".

На следващия ден- 21.08.2019г., привечер, на входната врата на жилищния блок, от външната страна, до домофонната уредба, били залепени три листа печатен текст, без подпис и автор, означени като "Опровержение на разпространеното писмо от Д. и А. от ап*****". В същите били изложени редица твърдения за частния тъжител Д.А. и свидетеля А.Н., в качеството им

на членове на етажната собственост, таксите и разноските дължими от същите, друга информация във връзка с организацията на ремонтните дейности и почистването на общите части. По-конкретно текстът включвал и следните твърдения по отношение на частната тъжителка: „Преди три години заплаши мен и майка ми, че сме щели да „имаме проблем“, ако не □ разрешим да надстрои блока....Веднага след това колата ми беше залята с киселина, което според мен е изпълнение на заплахата.“, „Впоследствие се наложи да се намеси и прокуратурата, тъй като бяха отправени заплахи за убийство. Същата вечер, след заплахите, входната врата на ап.9 беше залята с червена боя, наподобяваща кръв.“, както и „Разговарял съм с А., живущ заедно с Д., който ми е споделял, че тя е на психотропни лекарства, заради което не трябва да употребява алкохол, но въпреки това го прави“.

Така поставените листи печатен текст най-напред били възприети от свидетеля Н., който обаче поради факта, че не владее български език не разбрал съдържанието им, а след това и от частния тъжител А., която му превела текста. Освен това, същата се оплакала от поставеното съобщение и на свидетелката И.Л., която държала фризьорски салон в сградата. Свидетелката на свой ред лично се запознала със съдържанието на трите листа, поставени от външна страна на входната врата на жилищната сграда.

Също така през лятото и есента на предходната година между подсъдимия Ц. и други съседи от една страна и частната тъжителка А. от друга, възникнало неразбирателство, което прераснало в скандал, наложил намесата на полицията, във връзка, с което били образувани преписки вх.№ 228000-9528/18 и № 228000-9527/2018г. по опис на 04 РУ-СДВР, приключили с издаване на протоколи за предупреждение и отказ да се образува досъдебно производство.

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка по делото по съществото си кореспондира изцяло с установената и от първата инстанция. Фактическите констатации на първоинстанционния съд са обосновани и почиват на прецизен и правилен анализ на доказателствения материал, като изводите му в тази насока се споделят изцяло и от въззивния състав. Оценката на доказателствата, по отношение на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съобразно очертаните от тъжбата рамки, е направена в съответствие с правилата на формалната логика. При изграждане

на фактическата обстановка от районния съд не са допуснати процесуални нарушения при формиране на вътрешното му убеждение, тъй като са обсъдени всички доказателствени материали, без някои от тях да са били подценени или игнорирани за сметка на други. Решаващият съд по ясен и убедителен начин е обективизирал процеса на формиране на вътрешното си убеждение, като е извършил правилен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Настоящият въззивен състав отчете, че установената от СРС фактическа обстановка не се оспорва от страните във въззивното производство и тъй като изцяло се солидаризира с доказателствения анализ на първата инстанция, счете, че се явява безпредметно той да бъде преповтарян в настоящото изложение. В тази връзка е необходимо да се посочи, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста (решение № 181/2012г. на ВКС,Ин.о.; решение № 372/2012г. на ВКС, II н.о.; решение № 513/2013г. на ВКС, I .о. и решение № 371/2016г. на ВКС, III н.о.).

Без да бъдат преповтаряни изводите на СРС, настоящата съдебна инстанция намира за необходимо, с оглед на доводите и възраженията във въззивната жалба, както и в съответствие със законово вмененото му задължение за служебна проверка на правилността на присъдата в цялост, да посочи следното:

Обективно събраната по делото доказателствена съвкупност не разкрива противоречия относно интересуващите делото факти, поради което по аргумент за противното от чл.305, ал.3, изр.2 от НПК не е необходим подробен анализ на информационните носители с оглед преценката им за достоверност. Съществено е, че от писмените доказателства, показанията на св. Н. и косвено от тези на св. И.Л., се установява залепване на три листа печатен текст от външната страна на входната врата на жилищната кооперация, като спорният по делото момент касае авторството на текста. Според първоинстанционния съдебен състав такъв идентитет между автора на публикацията и подс. Ц. не е установен. Този доказателствен извод на СРС е обоснован и направен в съответствие с правилата на чл. 303, ал.1 и ал.2, вр. чл.103, ал.1 и ал.2 от НК, постановяващи основополагащите правила при проверката на съда относно доказаността или недоказаността на обвинението

– за недопустимост обвинението да се основава на предположения и да е несъмнено доказано, като доказателствената тежест по дела от частен характер е възложена върху частния тъжител, а обвиняемият не е длъжен да доказва, че е невинен.

Пред въззивната инстанция бе разпитан повторно св. А.Н., който в показанията си излага твърдения, че именно подс. Ц. в качеството си на домоуправител на жилищната кооперация, в която живеел, е извършвал всичките ремонтни дейности по нея.

В случая подс. Ц., възползвайки се от правото си да даде обяснения по повдигнатото му обвинение, даде допълнителни такива пред въззивния съд, в които излага, че външната врата на блока е поставяна от фирма „Д.“, парапетите пред блока също били поставени от фирма, стълбите пред входа, които били от гранит, също били поставени от фирма, като той бил поставил единствено теракота вътре в блока. В обясненията си, дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, подсъдимият напълно е отрекъл, че е автор на инкриминираните изрази, посочени в трите броя листа с печатен текст и че именно той ги е написал, както и че той, в качеството си на домоуправител, е извършвал сам ремонтните дейности по цялата кооперация, но признава, че е изготвил ръкописния текст, подписан от „домоуправител“. Следва да се отбележи, че освен, че предходния ден подсъдимият е залепил от вътрешната страна на входната врата бележка, подписана от него, други доказателства за авторството на деянието по делото не са налични. Дадените от подсъдимия обяснения в хода на въззивното съдебно следствие, оборват твърденията на свидетеля Н., че само той е извършвал ремонтни дейности във входа на блока и никой друг не е извършвал такива, поради което и допълнителните показания на посочения свидетел не са в състояние да обосноват по изискуемия от закона категоричен и безспорен начин, че именно подсъдимият е автор на инкриминираните по делото изрази. За да достигне до този извод съда, при преценка достоверността на обясненията, дадени от подсъдимия, взе предвид, че те от една страна могат да са източник на доказателства, а от руга страна могат да бъдат израз на защитната позиция, заета от подсъдимия. В конкретния случай, обясненията на подсъдимия бяха преценени от въззивния съд като доказателствено средство, защото не се оборват от останалите доказателства по делото, напротив, намират подкрепа в тях. Единствено противоречат на допълнителните показания на свидетеля Н.,

който твърди, че е възприел лично само подсъдимият да извършва ремонтни дейности във входа на блока. Показанията на този свидетел също бяха преценявани с особено внимание, тъй като той живее на семейни начала с тъжителката и е напълно естествено да излага факти, които са в интерес на обвинителната теза. Въпреки това, въззивният съд възприе дадените от него показания като правдиви, но твърденията му, че не е видял други лица да извършват ремонтни дейности във входа, прие че се дължат на обстоятелството, че свидетелят не е бил непрекъснато в блока и не е следял изкъсо дейността, извършвана от подсъдимия. Самият той казва, че когато е минавал, е виждал, че подсъдимият работи. Това говори, че свидетелят не е следял непрекъснато дейностите, извършвани от подсъдимия, а го е виждал, преминавайки. Дори и да се приемат за напълно верни твърденията му, че само подсъдимият е извършвал ремонтни дейности, то това също не може да установи по безспорен начин, че именно подсъдимият е автор на инкриминираните изрази, респ. на текста, залепен от външната страна на входа. И това е така, тъй като в процесния текст се излагат твърдения, които са били достояние и на други живущи във входа, което се установява от приложените по делото преписки, от които е видно, че за някои от обстоятелствата, описани в инкриминирания текст, жалби са подавани от лица, различни от подсъдимия.

От друга страна практиката на ВКС е еднозначна, че при наличието на доказателства, които не установяват пряко извършването на деянието от страна на подсъдимия (косвени доказателства) е необходимо да отговарят на определени условия, за да послужат като основание за постановяване на осъдителна присъда: 1. Да са няколко, а не едно; 2. Направените въз основа на тях изводи са единствено възможните; 3. Всяко косвено доказателство да е свързано с основния факт на делото и да е от такова естество, че обсъдено във връзка с всички останали, съставлява заедно с тях едно хармонично цяло и дава основание да се направят изводи относно основния факт.

В конкретния случай уликата е, че на 21.08.2019г. е бил поставен печатен текст от външната страна на входната врата на жилищната сграда, обитавана от страните, в който се съдържат инкриминираните твърдения, доколкото инкриминираният текст е отговор на поставено от частния тъжител на 20.08.2020г. съобщение, на базата на което, се приписва извършването на

престъпление, но не установяват категорично (несъмнено) този факт; липсват събрани данни по делото, че именно подсъдимият е залепил печатния текст, липсва неговото име и подпис. В този смисъл, веригата на косвените доказателства не позволява както направата на единствено възможен извод за авторството на деянието от страна на привлечения към наказателна отговорност от една страна, а от друга – липсва взаимовръзка между установените по делото обстоятелства, които да изграждат ясна и еднозначна картина за факта на извършителя от страна на подс.Ц.. В този смисъл следва извода за недоказаност на това обстоятелство от тъжителя, върху който лежи доказателствената тежест да установи и този, включен в предмета на делото факт.

На следващо място, по делото пред настоящата инстанция бе представено копие на документ, изготвен и подписан от подс. Ц., както и неговият адрес на местоживеене, адресиран до „Комисия за защита на личните данни“, в които се излагат възражения срещу твърдения в жалба, изготвена от Д.А.. Да, действително в документа се съдържат подобни изявления, които са предмет и на настоящото производство. Следва да се има предвид, че за тези отношения между подс. Ц. и частната тъжителка А., са знаели почти всички съкооператори в жилищната кооперация, както и че документ със сходен текст не е основание да се приеме, че е доказано по безспорен начин авторството на инкриминираното деяние. Още повече, видно от изготвеният документ, както и от ръкописния текст, подписан от подсъдимия, се установява, че подс. Ц. не крие самоличността си при изготвени лично от него документи, напротив, същият се подписва или в качеството си на домоуправител или като физическо лице, което установява факта, че той застава зад изготвените от него изявления и опровержения.

Подобно на първата инстанция, настоящият състав на съда кредитира представените по делото писмени доказателства, които са относими към главния факт на доказване в производството и допринасят за изясняването на обективната истина.

Предвид всичко посочено, първоинстанционният съд е направил правилни правни изводи, досежно недоказаността от обективна страна, на поведението на подс. Ц. по вменения му престъпен състав.

В заключение втората инстанция не намери основание за упражняване

на правомощията си по чл.316 от НПК и установяване на нови фактически положения, тъй като фактическата обстановка по делото е правилно и законосъобразно изяснена от първоинстанционния съд и са установени по безспорен начин обстоятелствата, релевантни за правилното му решаване и визирани в чл.102, т. 1-3 от НПК.

На базата на възприетите фактически обстоятелства районният съд правилно е заключил от правна страна, че подс.Ц. не е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението „клевета“.

За да приеме липсата на извършено от подсъдимия престъпление против личността на тъжителката А., СРС е приел, че обвинението е недоказано, тъй като не може да се направи категоричен извод, че подс. Ц. е автор на печатен текст поставен на 21.08.2019г. от външната страна на входната врата на жилищната сграда, обитавана от страните, в които се съдържат инкриминираните изрази. В производството пред настоящата инстанция не можа да се установи по несъмнен и категоричен начин, че автор на печатният текст, поставен от външната страна на входната врата, е именно подсъдимият, а не трето лице.

За да бъде осъществен състава на престъплението „клевета“ по смисъла на чл. 147, ал. от НК, е необходимо от обективна страна да бъде установено, че субектът на престъплението по този законов текст е разгласил неистинско позорно обстоятелство за пострадало физическо лице или му е приписал неизвършено от него престъпление.

Престъплението, уредено в цитирания законов текст е резултатно, като за довършеността му се изисква твърденията на дееца в посочения по-горе смисъл да са доведени до знанието на поне едно трето лице, явяващо се в случая предмет на посегателството. За съставомерността на деянието от обективна страна не е необходимо деянието да е извършено присъствено спрямо пострадалия.

От субективна страна, клеветата е престъпление, което може да се осъществи както с пряк, така и с евентуален умисъл. Във всички случаи обаче, субектът трябва да съзнава позорния характер на разгласяването обстоятелство или престъпният характер на приписаното деяние, както и неистинността на позорното обстоятелство или това, че пострадалият не е извършил приписаното му престъпление (решение № 745/1991г. на III н.о. на

ВС).

По делото безспорно се установява, че на инкриминираната дата от външната страна на входната врата на кооперацията, в която живеят подсъдимият и частната тъжителка, са били залепени три листа с печатен текст, съдържащ информация, приета от частната тъжителка като позоряща. В тази връзка въззивната инстанция напълно се солидаризира с изводите на СРС, че текстът е изготвен чрез печатащо устройство, в него не се сочи автор и липсва подпис. По делото липсват данни съставянето на текста или залепването на страниците на входната врата да са били възприети от някого, което води до извода, че не може да се установи кое е лицето, написало или поставило същите.

Да, действително по делото се събрани и изискани преписи от докладни записки и жалби от пострадалата и подсъдимия, визиращи се във въззивната жалба, но от тяхното съдържание се установяват отношенията на подсъдимия и частната тъжителка, както и отношенията на частната тъжителка с другите съкооператори в жилищната кооперация, която обитават. На всеки един от визираните във жалбата аргументи, контролираният съд е дал изчерпателен отговор в мотивите към присъдата си, с което настоящата инстанция напълно се съгласява и намира за ненужно отново да преповтаря.

Законосъобразно с оглед разпределението на доказателствената тежест в производството (чл.103, ал.1 от НПК – Тежестта да докаже обвинението по дела, образувани по тъжба на пострадалия, лежи върху частния тъжител) СРС е счел, че авторството на инкриминираните по делото деяния от страна на подс. Ц. е недоказано. Както бе посочено по-горе и според настоящия съдебен състав по делото е налице обосновано съмнение по отношение главния факт по делото – участието на подсъдимия във вмененото му деяние. От събраните по делото гласни и писмени доказателства не е възможно да бъде направен единствен и категоричен извод, че е осъществен състав на престъпление от привлеченото към наказателна отговорност лице. Съвкупната преценка на установените по делото обстоятелства не мотивират настоящия съдебен състав да направи извод за доказаност по изискуемия от чл.302, ал.2 от НПК начин на обвинението срещу подс. Ц. по настоящото дело.

Предвид недоказаността на авторството на деянието следва да бъдат приложени последиците, визиращи в чл.304 от НПК – подсъдимият да бъде

оправдан. Недопустимо е постановяването на осъдителна присъда при недоказаност на обвинението по несъмнен начин, когато не са изяснени напълно обстоятелствата, касаещи същото обвинение. Само, когато всички факти, включени в причинно-следствения процес на престъпното деяние и неговото авторство бъдат установени безспорно и категорично, съдът може да постанови съответната осъдителна присъда. Последната не може да почива на предположения, на съмнителни, несигурни и колебливи изводи досежно автора на престъплението и неговите обективни и субективни признаци. Съдът признава подсъдимия за виновен само и единствено, когато обвинението е доказано по несъмнен начин / чл.303, ал.2 НПК/, което е гаранция за реализиране правата на подсъдимия в наказателния процес, произтичащи от презумпцията за невиновност, установена в чл.16 от НПК.

Така, при извършената на основание чл.314, ал.1 вр. чл.313 НПК, цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи неговата отмяна или изменение, поради което следва да бъде потвърден, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.334, ал.1, т.6 вр. чл.338 от НПК,
Софийски градски

Съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 09.02.2021 г., постановена по НЧХД № 2643/2020 г., по описа на СРС, НО,131-ви състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____